

mig om, men jeg skal udsætte det, indtil jeg har hørt dette Mindretals mundtlige Udtalelser i denne Sag.

Bojsen: Det er paa det andet Mindretals Vegne, at jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger.

Vi fra vor Side gaa ud fra, at naar vor Gruppe undertiden kaldes det forhandlende Venstre, saa bør det virkelig være vor alvorlige Mening at ville have noget ud af Forhandlingen. Men skal der komme noget ud af en Forhandling, maa man være rede til at gøre Indrømmelser fra begge Sider. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) gjorde nu opmærksom paa, at Formue- og Indtægtsskatten var noget, som Flertallet i dette Ting i en længere Aarrække har været Modstander af, og det er lige saa rigtigt, at en stor Del af det andet Tings Flertal har været mod en Brændevinsskat. Grundene hertil skal jeg kun ganske kort berøre. Grundene, hvorfor Flertallet heroppe er mod en Formue- og Indkomstskat, have vi hørt flere Gange, og Grunden, hvorfor man fra anden Side er imod en Brændevinsskat, er den, at man, og ogsaa jeg, tror, at Brændevinsskatten kommer til at hvile forholdsvis haardere paa de smaa i Samfundet end paa andre, og da man nødig vil træffe nedad med en Skat, have vi været imod at gaa ind paa en Brændevinsskat. Imidlertid, naar der skal være Tale om Forhandling, maa man give efter paa begge Sider, og kunne vi opnaa større Goder ved at give efter paa Brændevinsskattens Omraade, mener jeg, det ligger i Ordet Forhandling, at det maa man være rede til. Derfor har den Side, jeg tilhører, været beredt til at gaa til en moderat Brændevinsskat, og det saa meget mere, som den nuværende Brændevinsskat er af den Natur, at Brændevinsbrænderne for en stor Del selv bestemme, hvor stor Skatten skal være. Det har glædet mig at høre, at ogsaa den højtærede Finansminister nede i det andet Ting har været inde paa, at der, naar Skatten paa Brændevin skal omordnes, ogsaa maatte finde en Indskrænkning Sted i den umaadelige Beskyttelse af 150 pCt. af Værdien, som der i dette Øjeblik er paa Brændevin. Naar der altså kunde opnaas en Overenskomst, hvorved vi kunde faa de 4 Skattelove fremmede, saa har jeg en Følelse af, at den store Del af Befolkningen her i Landet vilde have følt sig veltilfreds dermed, og vi beklage i allerhøjeste Grad, at Forhandlingerne ere blevne afbrudte. Jeg betragter nemlig den Dagsorden, som

blev vedtagen nede i det andet Ting, som en Afbrydelse af Forhandlingerne. Deri ligger det mest beklagelige. Det er beklageligt, at ingen af Partierne har faaet Lejlighed til at sige sit sidste Ord i denne Sag. Jeg kan nemlig ikke tro, at Flertallet heroppe egentlig har sagt sit sidste Ord, da det sendte de forskellige Love ned i Folketinget. Jeg gaar ud fra, at man kunde have opnaaet en langt bedre Toldlov, og at vi kunde have opnaaet at faa Skattelovene omtrent i den Skikkelse, hvori Folketinget havde vedtaget dem, saafremt der fra Folketingets Side havde været Villighed til at gaa ind paa en Brændevinsskat, og derfor have vi foreslaaet, at Brændevinsskatten skulde hvile foreløbig, ligesom det foregaaende Aar. Man skulde have taget de tre Love op til Behandling i et Fællesudvalg, og naar man da saa, hvor stor Kompensationen skulde være, og saa, hvor vidt man kunde komme hinanden i Møde, var Tiden kommen til at tage Brændevinsskatten op. Det kunde da have været, at man kunde have fundet paa andre Kompensationsmidler. Der er adskillige andre Indtægter for Statskassen, som man kunde have taget op, og det er da min Tro, at saa vilde man kunne komme hinanden i Møde og vilde være kommen til et Resultat. Vi have nu i omtrent 4 Aar beskæftiget os med disse Skattelove, og i disse 4 Aar er Trangen i Befolkningen til at faa disse Love ikke bleven mindre. Vi vide, at de danske Landbrugere — og Landbruget er jo Landets Hovederhverv — kæmpe under særdeles haarde Vilkaar og lide under de lave Priser paa de Produkter, de skulle afsætte, og man havde ventet sig om end ikke en gylden Alder ved disse Skattelove saa dog en liden Hjælp derigennem, og navnlig havde man glædet sig til, at man kom ind paa den rigtige Retning, som maaske efterhaanden kunde følges videre. Alle de Forhaabninger, man har gjort sig, ere blevne skuffede, og jeg kan derfor ikke andet end i højeste Grad beklage, at Stillingen er bleven saadan, at man afbryder Forhandlingerne og vil lade disse Sager hvile. Det eneste Haab, jeg for min Del nærer, ligger i det lille Ord, som staar i Motiveringerne af Dagsordenen, at Flertallet kun udsætter Spørgsmaalet. Det glæder mig, at dette Ord er kommet til at staa der, og at man altsaa dog ikke har i Sinde ganske at begrave disse Skatte-reformer. Jeg vil da ønske og haabe, at denne Udsættelse maa blive saa kortvarig som mulig.